

Arrest

nr. 172 425 van 27 juli 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 30 juni 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 mei 2015 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. HENDRICKX, die *loco* advocaat H. NELEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Kosovaarse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 25 juni 1981.

Op 30 januari 2006 wordt de echtgenoot van de verzoekende partij in het bezit gesteld van een titel waaruit de machtiging tot onbeperkt verblijf blijkt.

Op 28 augustus 2006 legt de echtgenoot van de verzoekende partij een nationaliteitsverklaring af.

Op 21 januari 2015 dient de verzoekende partij een visumaanvraag in om haar echtgenoot, M. B., te vervoegen.

Op 20 mei 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot weigering van een visum lang verblijf. Dit is de bestreden beslissing, die op 4 juni 2015 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Resultaat: Casa: Weigering

Visumtype:

Duur in dagen:

Aantal binnenkomsten:

Commentaar: Op datum van 21/01/2015 werd er op basis van artikel 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011, van kracht geworden op 22/09/2011, een visumaanvraag ingediend door Mevrouw H.(...) (M.(...)) A.(...) geboren op 25/06/1981, van Kosovaarse nationaliteit, om haar echtgenoot in België, Mijnheer M.(...) B.(...), geboren op 13/02/1979, van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

Overwegende dat art. 40ter van hogervermelde wet bepaalt dat de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, die ten minste gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Overwegende dat Mijnheer M.(...) B.(...) ter staving van haar bestaansmiddelen de volgende documenten voorgelegd heeft:

- Een attest uitgegeven door de Rijksdienst der Pensioenen op naam van Mevrouw M.(...) Z.(...).*
- Een werkloosheidsverzicht opgesteld door de ACV-Vakbond te S.(...) met betrekking tot uitbetalingen van werkloosheidsuitkeringen voor de periode 01/2014 tot 11/2014.*

Het voorgelegde bewijs van bestaansmiddelen kan om volgende redenen niet aangenomen worden:

- Een attest uitgegeven door de Rijksdienst der Pensioenen op naam van Mevrouw M.(...) Z.(...). Dit attest kan niet worden aangenomen daar dit betrekking heeft op de inkomsten van de moeder van Mijnheer M.(...) B.(...) en deze persoon niet de te vervoegen persoon in België is.*
- Een werkloosheidsverzicht opgesteld door de ACV-Vakbond met betrekking tot uitbetalingen van werkloosheidsuitkeringen voor de periode 01/2014 tot 11/2014. Uit het voorgelegde werkloosheidsoverzicht van de ACV-Vakbond blijkt dat Mijnheer M.(...) B.(...) ook een uitkering van de RVA ontving. Hiervan ontbreekt elk officieel bewijs. Artikel 40ter van hogervermelde wet bepaalt dat de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt. Uit nazicht van de gegevensbank Dolsis blijkt dat Mijnheer M.(...) B.(...) na deze periode van vermeende werkloosheid slechts 3 dagen heeft gewerkt bij de onderneming M.(...) B.(...) NV te S.(...) met name op 12-13- 14/11/2014. Sindsdien zou betrokkene werkloos zijn. Er werden echter geen bewijzen voorgelegd dat hij actief op zoek is naar werk. Nog werden recente inkomsten aangetoond. Bijgevolg kan de Dienst Vreemdelingenzaken zich niet uitspreken over de stabiliteit, de toereikendheid en regelmatigheid van de actuele inkomsten.*

Mijnheer M.(...) B.(...) toont dus niet aan over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken waardoor de voorwaarden inzake de gezinshereniging niet vervuld zijn;

Overwegende dat niet aan de voorwaarden tot gezinshereniging werd voldaan; Betrokkene kan zich bijgevolg niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011, van kracht geworden op 22/09/2011.

Het visum gezinshereniging wordt geweigerd.

(...)

Motivatie:

Betrokkene kan zicht niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De Belgische onderdaan heeft niet aangetoond dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 40ter, alinea 2.

Aangezien minsten aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Over de ontvankelijkheid

In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij de *exceptio obscuri libelli* op. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij heeft nagelaten in haar middel een afdoende duidelijke omschrijving te geven van de rechtsregel die geschonden wordt geacht en het middel bijgevolg niet ontvankelijk is. De verwerende partij adstrueert haar exceptie als volgt:

"Verweerder laat gelden dat het door verzoekende partij ingediende beroep onontvankelijk is.

Op grond van artikel 39/69, § 1, van de Vreemdelingenwet dient het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting van de feiten en de middelen te bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die regel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (R.v.St., nr. 138.590, 17 december 2004; R.v.St., nr.130.972, 4 mei 2004; R.v. St., nr. 135.618, 1 oktober 2006).

Immers, de Raad van State heeft er reeds herhaaldelijk op gewezen dat het wettelijk of reglementair voorschrift luidens hetwelk het beroep bij een administratief rechtscollege gemotiveerd moet zijn, van substantiële aard is (zie o.m. R.v.St., nr. 3199, 4.3.1954, Belgische Staat/Hos ; R.v.St., nr. 8323, 6.1.1961, Belgische Staat/ Javaux ; H. LENAERTS : Administratieve rechtscolleges, Adm.Lex., nr. 91, p. 48 ; Les Nouvelles : Le Conseil d'Etat, nr. 1763, p. 605).

De niet-naleving van deze vereiste heeft de onontvankelijkheid van het beroep tot gevolg (R.v.St., nr. 4934, 7.2.56, Kosinsky ; R.v.St., nr. 7521, 6.1.1960, Verboomen).

Deze niet-ontvankelijkheid moet het rechtscollege desnoods ambtshalve vaststellen, daar de ontvankelijkheid van een beroep bij een rechtscollege de openbare orde aanbelangt.

De rechter zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een niet regelmatig aangebracht beroep ten gronde behandelen.

De verzoekende partij blijft in casu in gebreke om een voldoende duidelijk en nauwkeurig omschreven middel naar voor te brengen, wat nochtans een voorwaarde is opdat er zou kunnen worden gesproken van een (ontvankelijk) middel.

Verzoekende partij beperkt zich ertoe voor te houden dat "het beroep tot nietigverklaring [...] gegrond [is]". Zij zet daarbij uiteen waarom zij zelf meent aan alle verblijfsvoorwaarden te voldoen, maar gaat zo klaarblijkelijk voorbij aan de inhoud van artikel 39/2 §2 Vreemdelingenwet. Zij verduidelijkt niet welke rechtsregel zij geschonden acht, maar stelt louter dat de bestreden beslissing "faalt naar recht".

Nochtans moet het voorwerp van het beroep of van de aanvraag op straffe van niet-ontvankelijkheid – want anders kan het contradictoir debat niet aanvangen – nauwkeurig worden aangegeven en moeten de feiten en de middelen waarop het beroep of de aanvraag berust, worden uiteengezet (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002,1080).

De verweerder is van oordeel dat het middel van de verzoekende partij niet voldoende duidelijk is omschreven en dat het voorgaande toe laat te stellen dat het enig middel van verzoekende partij, in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

De verweerder is derhalve de mening toegedaan dat het annulatieberoep van de verzoekende partij niet ontvankelijk is."

Overeenkomstig artikel 39/69, §1, eerste lid, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dient een verzoekschrift een uiteenzetting van de feiten en de middelen ter ondersteuning van het beroep te bevatten.

De verzoekende partij stelt echter in haar verzoekschrift dat de bepalingen uit de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet worden geschonden. Zij geeft op duidelijk wijze, zowel verwijzend naar de rechtsregels als naar het individuele dossier, aan op welke wijze deze bepalingen zouden zijn geschonden. Zoals blijkt uit punt 3.1.2. slaagt de verwerende partij er ook in om dienstig te verweren op de middelen die in het verzoekschrift aangevoerd worden. De exceptie van de verwerende partij, opgeworpen in haar nota met opmerkingen, dient dan ook verworpen te worden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

3.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt de voorwaarden waaronder de familieleden van een Belg zich mogen voegen bij de Belg. De categorieën van familieleden die hiervoor in aanmerking komen worden uiteengezet in artikel 40ter, lid 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling verwijst hiervoor onder andere naar de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, dat onder 1° als familielid beschouwt “de echtgenoot [...], die hem begeleidt of bij zich voegt”.

In casu staat het vast dat verzoekster de echtgenote is van de heer B.(...) M.(...), die in België verblijft en de Belgische nationaliteit heeft (stukken 3 en 4). Dit wordt ook niet door DVZ betwist. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet is dan ook van toepassing op verzoekster.

Opdat zijn echtgenote een visum gezinshereniging kan verkrijgen, moet de Belgische onderdaan op basis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet aantonen:

- a. dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt; en*
- b. dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat verzoekster te herbergen en over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.*

Specifiek voor wat de categorie ‘echtgenoot van een Belg betreft’, voegt artikel 40ter, voorlaatste lid van de Vreemdelingenwet nog een bijkomende voorwaarde toe:

- c. beide echtgenoten dienen ouder te zijn dan eenentwintig jaar*

De bestaansmiddelen

Wat de voorwaarde sub a. betreft, bepaalt artikel 40ter van de Vreemdelingenwet dat:

“Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.”

Opdat bovenstaand vermoeden zou spelen, dient de Belgische onderdaan op heden dan ook aan te tonen dat hij over een minimuminkomen beschikt van 1.307,78 euro. Verzoekster heeft ter staving bij haar visumaanvraag de volgende documenten voorgelegd:

1° een werkloosheidsoverzicht opgesteld door de AVC-Vakbond te Schaarbeek met betrekking tot uitbetalingen van werkloosheidsuitkeringen voor de periode 01/2014 tot 11 2014; en

2° een attest uitgegeven door de Rijksdienst der Pensioenen op naam van mevrouw Z.(...) M.(...).

Wat het eerste document betreft (werkloosheidsuitkeringen), stelt DVZ in de bestreden beslissing dat zij deze werkloosheidsuitkeringen niet in aanmerking kan nemen, aangezien betrokkene niet bewijst dat hij actief op zoek is naar werk. Inderdaad, artikel 40ter, 2e lid, 3° bepaalt dat “de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen [wordt] voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt”.

De heer B.(...) M.(...) is echter wel degelijk actief op zoek naar werk. Hiertoe voert verzoekster bewijzen van schriftelijke sollicitaties aan uit de maanden april, mei en juni 2015 (respectievelijk stukken 10, 11 en 12). Uit het onderstaande overzicht van deze sollicitaties, blijkt dat de heer B.(...) M.(...) op permanente basis actief op zoek is naar werk. Bovendien toont de verscheidenheid aan jobs waarvoor de heer B.(...) M.(...) in de afgelopen drie maanden heeft gesolliciteerd zijn bereidheid en vastberadenheid om werk te vinden.

Op basis van het bovenstaande en in tegenstelling tot de bestreden beslissing, dient de werkloosheidsuitkering die de heer B.(...) M.(...) ontvangt wel degelijk in rekening te worden genomen bij het bepalen van de bestaansmiddelen. De heer B.(...) M.(...) ontving in 2015 gemiddeld 1.117,44 euro per maand, zoals blijkt uit het attest van betaling van werkloosheidsuitkeringen, opgesteld door de ACV-Vakbond te Schaarbeek (stuk 13).

Wat het tweede document betreft (pensioenuitkering), stelt DVZ in de bestreden beslissing dat “dit attest niet kan worden aangenomen daar dit betrekking heeft op de inkomsten van de moeder van mijnheer B.(...) M.(...) en deze persoon niet de te vervoegen persoon in België is”.

De heer B.(...) M.(...) woont echter samen met zijn moeder, mevrouw Z.(...) M.(...) (de begunstigde van het pensioen), zoals ook blijkt uit het attest samenstelling gezin (stuk 6). Zij dragen evenredig bij tot de lasten van het gezin, en er is geen reden om aan te nemen dat deze situatie zou wijzigen eens verzoekster het gezin vervoegt.

Op basis van het voorgaande en in tegenstelling tot de bestreden beslissing, dient de pensioenuitkering die mevrouw Z.(...) M.(...) ontvangt wel degelijk in rekening te worden genomen bij het bepalen van de bestaansmiddelen. Mevrouw Z.(...) M.(...) ontvangt in 2015 1.011,70 euro per maand, zoals blijkt uit het attest van de Rijksdienst voor Pensioenen (stuk 14).

Uit het bovenstaande blijkt dan ook dat de bestaansmiddelen die in aanmerking moeten worden genomen op basis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet maandelijks 2.129,14 euro bedragen, wat ruimschoots meer is dan honderd twintig procent van het leefloon. De voorwaarde sub a. is dan ook vervuld.

In ondergeschikte orde, wijst verzoekster bovendien ook op artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in [...] artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.”

Uit deze bepaling blijkt dat het bedrag van honderd twintig procent van het leefloon louter een referentiebedrag is, en zeker geen absolute voorwaarde. Indien DVZ in haar beslissing meent dat het inkomen dit referentiebedrag niet haalt, rust op DVZ op basis van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bovendien een motiveringsplicht waaruit moet blijken dat aan bovenstaande behoefteanalyse werd voldaan (RvV 29 maart 2012, nr. 78.310; 30 maart 2012, Rev.dr.étr. 2012, 78). In de bestreden beslissing laat DVZ echter na om op enige manier deze behoefteanalyse te maken, waardoor zij tekortkomt aan haar motiveringsplicht.

Om bovenstaande redenen, faalt de bestreden beslissing naar recht wanneer DVZ besluit (i) dat de heer B.(...) M.(...) onvoldoende bestaansmiddelen heeft en (ii) wanneer DVZ na deze vaststelling nalaat een behoefteanalyse te maken.

Overige voorwaarden

Wat de voorwaarde sub b. betreft, bepaalt artikel 40ter Vreemdelingenwet (eigen onderlijning):

“dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.”

De heer B.(...) M.(...) huurt reeds sinds 2003 een ruim appartement te (...), waarvan de huurovereenkomst onlangs verlengd werd (stuk 15).

Daarnaast heeft de heer B.(...) M.(...) een ziektekostenverzekering bij de Liberale Mutualiteit Brabant, waaronder de eventuele ziektekosten van verzoekster gedekt zijn zodra zij haar echtgenoot in België vervoegt (stuk 16). Verzoekster en haar echtgenoot voldoen dan ook aan de voorwaarde sub b.

Wat de voorwaarde sub c. betreft, bepaalt artikel 40ter Vreemdelingenwet dat “beide echtgenoten of partners ouder [dienen] te zijn dan eenentwintig jaar”.

Uit stukken 2 en 4 blijkt respectievelijk dat op heden verzoekster 34 jaar en de heer B.(...) M.(...) 36 jaar oud zijn. Verzoekster en haar echtgenoot voldoen dan ook aan de voorwaarde sub c.

Uit IV.4.1. en IV.4.2. blijkt dat verzoekster wel degelijk beantwoordt aan de vereisten van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, waardoor haar aanvraag om een visum gezinshereniging dient te worden ingewilligd. De bestreden beslissing van DVZ dient te worden vernietigd.”

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“Geheel ten overvloede houdt verweerder er nog aan te benadrukken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht heeft beslist tot weigering van het visum type D.

De gemachtigde van de Staatssecretaris motiveerde daarbij dat verzoekende partij geen bestaansmiddelen had voorgelegd, die in aanmerking konden worden genomen. De gemachtigde van de Staatssecretaris wees erop dat de inkomsten van mevr. Z.(...) M.(...) geen inkomsten van de referentiepersoon betreffen, terwijl anderzijds de aangevoerde werkloosheidsuitkeringen niet konden worden aangenomen, nu geen bewijs voorlag dat de referentiepersoon actief werk zoekt.

Op grond van deze motieven is het niet kennelijk onredelijk de aanvraag tot het verkrijgen van een visum met het oog op gezinshereniging te weigeren.

Verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat de "overige voorwaarden" (m.n. de aard van hun relatie, hun leeftijd, de huisvesting...) niet worden betwist. Dergelijke lezing is evenwel niet verenigbaar met de inhoud van de bestreden beslissing, waar de gemachtigde van de Staatssecretaris geen uitspraak heeft gedaan over deze overige voorwaarden, maar enkel over de vraag of aan de inkomstenvoorwaarde was voldaan.

Verzoekende partij voert nog aan dat de referentiepersoon wel degelijk actief op zoek is naar werk. Zij legt daartoe bewijzen voor van schriftelijke sollicitaties.

Deze sollicitatiebewijzen waren echter niet voorgelegd aan de gemachtigde van de Staatssecretaris op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In het middel van verzoekende partij is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Verzoekende partij stelt nog dat de inkomsten van mevr. Z.(...) M.(...) in rekening moeten worden gebracht, omdat zij samenwoont met de referentiepersoon en bijdraagt in de lasten van het gezin.

Deze verduidelijk (en de bijgaande stukken) wordt evenwel a posteriori aangebracht, na het nemen van de bestreden beslissing, zonder dat deze aan de gemachtigde van de Staatssecretaris bekend was bij het nemen van de bestreden beslissing.

Er dient andermaal benadrukt dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

Terwijl verzoekende partij niet ernstig kan voorhouden dat het louter gegeven dat mevr. Z.(...) M.(...) inwoont en zou bijdragen, zou aantonen dat de referentiepersoon beschikt over deze inkomsten. Er bestaat geen enkele (juridische) verplichting in hoofde van mevr. Z.(...) M.(...) om haar inkomsten over te dragen aan de referentiepersoon. Zij doet dit ook op heden niet, daar waar verzoekende partij zelf erkent dat mevr. Z.(...) M.(...) op heden haar eigen inkomen beheert en daarvan een deel zou afstaan om de gedeelde kosten te betalen.

Zie ook:

"De verwerende partij dient enkel rekening te houden met het inkomen van de referentiepersoon in functie van wie het verblijf wordt aangevraagd." (R.v.V. nr. 49.147 van 5 oktober 2010)

"Dat enkel de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan zelf in dit verband relevant zijn volgt duidelijk uit de bepaling van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet waarnaar de bijlage 20 verwijst en die uitdrukkelijk bepaalt dat de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Verzoeker kan dan ook niet de verwachting koesteren dat de bijlage 20 nog verder motiveert op dit vlak." (R.v.V. nr. 119.532 dd. 26.02.2014).

"het [is] de Belgische onderdaan[...] die dient aan te tonen over voldoende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken, zodat verzoekers eigen inkomen dat hij maar kan genieten uit hoofde van een lopende vestigingsaanvraag met een Belgische onderdaan, niet relevant is", (RvV 26 februari 2014, nr. 119.534)

Verzoekende partij stelt nog dat in de bestreden beslissing geen behoefteanalyse kan worden gelezen ex art. 42, §1 Vreemdelingenwet.

Verweerder laat gelden dat niet kan worden ingezien waarom de gemachtigde van de Staatssecretaris dergelijke analyse zou dienen uit te voeren, daar waar geen bestaansmiddelen werden weerhouden, en dus geen analyse kan plaatsvinden van de inkomsten tegenover de behoeften.

Zie in die zin:

"Bij gebrek aan bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt niet ingezien waarom de verwerende partij zou moeten overgaan tot een behoefteanalyse in de zin van artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

Wanneer deze bestaansmiddelen onbestaande zijn, komt het immers evident voor dat zij ook onvoldoende zijn om te voorkomen dat de verzoeker, als partner van de Belgische onderdaan, op zijn beurt ten laste zou vallen van de openbare overheden (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807)." (R.v.V.137.774 dd. 02.02.2015)

“Waar de verzoekende partij voorts aanvoert dat de bijlage 20 een behoefteanalyse ontbeert zoals voorzien in artikel 42, §1 tweede lid van de vreemdelingenwet, dient de Raad op te merken dat de verzoekende partij een dergelijke verwachting niet kan koesteren, aangezien een dergelijke behoefteanalyse slechts dient plaats te grijpen voor zover er bestaansmiddelen in aanmerking werden genomen die niet voldoen aan de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarde dat ze ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, d.w.z. er liggen bestaansmiddelen voor maar ze zijn niet voldoende. In casu wordt ingevolge het determinerend motief de bestaansmiddelen, namelijk het inkomen uit een leefloon niet in aanmerking genomen.” (R.v.V. nr. 136.172 dd. 14.01.2015)

“Waar de verzoekende partij thans meldt dat zij inwonend is bij haar schoonmoeder en deze een pensioen geniet waar geen rekening meer is gehouden, wijst de Raad erop dat haar aanvraag is ingediend in functie van haar echtgenoot en zij de inkomsten van haar schoonmoeder niet heeft kenbaar gemaakt aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing zodat deze er dan ook geen rekening mee kon houden, daargelaten de vaststelling dat in artikel 40ter van de vreemdelingenwet is voorzien dat de Belgische echtgenoot voldoende toereikende bestaansmiddelen dient te hebben. Om diezelfde reden kon de verwerende partij geen rekening houden met de kosten van het gezin die desgevallend lager zijn omwille van het samenwonen met de schoonmoeder van de verzoekende partij. Het gegeven dat de echtgenoot van de verzoekende partij eigenaar is van het appartement al waar zij wonen, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Dergelijke kosten of gebrek eraan kunnen enkel hun belang hebben voor het opstellen van een behoefteanalyse. Bij gebreke evenwel aan het voorleggen van bewijzen betreffende het recente inkomen van de echtgenoot van de verzoekende partij dient de verwerende partij niet over te gaan tot het opstellen van een behoefteanalyse in toepassing van artikel 42 van de vreemdelingenwet.” (R.v.V. nr. 132.696 dd. 03.11.2014)

Verzoekende partij slaagt er derhalve niet in aan te tonen dat zij, in weerwil met de bestreden beslissing, voldoet aan de bij wet gestelde voorwaarden.

Het beroep kan niet worden aangenomen.”

3.1.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) kan als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.”

In casu worden de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon, namelijk het inkomen uit een werkloosheidsvergoeding conform het gestelde in artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 3°, van de Vreemdelingenwet, niet in aanmerking genomen omdat het wettelijk voorziene bewijs ontbreekt dat de Belgische referentiepersoon actief naar werk zoekt. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de Belgische referentiepersoon niet bewijst dat hij heden actief op zoek is naar werk, noch toont hij recente inkomsten aan. Op grond van voormelde gegevens concludeert de verwerende partij terecht dat de referentiepersoon niet aantoonbaar dat hij heden op zoek is naar werk en dat bijgevolg de voorgelegde werkloosheidsuitkering niet in aanmerking kan worden genomen in de beoordeling van de bestaansmiddelen. Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat de referentiepersoon over toereikende, stabiele en de regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat zij en haar echtgenoot, de Belgische referentiepersoon, aan alle voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voldoen. De verzoekende partij betoogt dat haar echtgenoot wel degelijk actief op zoek is naar werk. Om dit te staven, worden er meerdere stukken aan het verzoekschrift gevoegd, namelijk de afschriften van schriftelijke sollicitaties van de Belgische referentiepersoon gedurende april, mei en juni 2015. De Raad wijst er echter op dat uit het administratief dossier blijkt dat deze stukken niet zijn voorgelegd voor het nemen van de bestreden beslissing. Daar de verwerende partij niet geacht kan worden rekening te houden met informatie die haar niet ter beschikking werd gesteld, kan met de nieuwe stukken die worden toegevoegd aan het verzoekschrift geen rekening worden gehouden.

Bovendien vraagt de verzoekende partij met het bijbrengen van nieuwe elementen en nieuwe stukken in wezen een feitelijke herbeoordeling van de zaak. De Raad merkt op dat hij, in het voorliggend geschil, overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. De Raad kan geen rekening houden met elementen en documenten die slechts naderhand bij het verzoekschrift worden neergelegd aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548; RvS 26 februari 2009, nr. 4.069 (c)). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden verblijfsweigering (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij voor het nemen van de bestreden beslissing heeft aangetoond dat haar echtgenoot actief naar werk zocht, waardoor het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij stelt dat er geen rekening kan worden gehouden met de inkomsten uit de werkloosheidsuitkering van de Belgische referentiepersoon. De verzoekende partij weerlegt de motieven van de bestreden beslissing niet.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de inkomsten uit de pensioenuitkering van de moeder van de Belgische referentiepersoon mee in overweging moeten worden genomen bij het beoordelen van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, wijst de Raad er op dat de verzoekende partij geenszins voor het nemen van de bestreden beslissing heeft aangetoond dat de Belgische referentiepersoon zou kunnen beschikken over deze inkomsten. Het loutere feit dat de Belgische referentiepersoon samenwoont met zijn moeder betekent nog niet dat de Belgische referentiepersoon over de inkomsten van zijn moeder kan beschikken. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij deze inkomsten niet meerekent bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon. De inkomsten van de moeder van de Belgische referentiepersoon kunnen echter wel van belang zijn bij een behoefteanalyse, zoals bedoeld in artikel 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Uit deze bepaling volgt dat, indien de voorgelegde bestaansmiddelen niet voldoende zijn, de minister of zijn gemachtigde moet kijken welke bestaansmiddelen de verzoekende partij en de Belgische referentiepersoon nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Bijgevolg moet er dus sprake zijn van in aanmerking te nemen bestaansmiddelen

die lager zijn dan het aangehaalde referentiebedrag in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, alvorens de verwerende partij een behoefteanalyse dient uit te voeren. *In casu* komen er geen bestaansmiddelen in aanmerking nu de referentiepersoon over een werkloosheidsuitkering beschikt maar voor het nemen van de bestreden beslissing niet aangetoond heeft actief naar werk te zoeken en dat het pensioen van de moeder van de referentiepersoon niet in aanmerking genomen wordt nu er niet aangetoond wordt dat de referentiepersoon hierover kan beschikken. Bij gebrek aan stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, zoals vereist in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, is er geen sprake van dergelijke bestaansmiddelen die lager zijn dan het referentiebedrag, vermeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient de verwerende partij niet over te gaan tot een behoefteanalyse in toepassing van artikel 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Indien slechts inkomsten worden voorgelegd die geen deel uitmaken van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen dringt het onderzoek in toepassing van artikel 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet zich niet op (RvS 25 november 2015, nr. 233.022).

Waar de verzoekende partij van mening is dat zij aan alle andere voorwaarden voldoet die worden gesteld in artikel 40bis en artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat de verzoekende partij met dit betoog niet de motieven inzake de bestaansmiddelen weerlegt. Er kan overigens worden verwezen naar wat wordt gesteld in de bestreden beslissing:

“Aangezien minstens aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De verzoekende partij toont geen schending aan van de materiële motiveringsplicht *juncto* de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juli tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS